

соціальної політики України, а також норма, яка встановлювала, що трудовий договір вважався укладеним і тоді, коли наказ чи розпорядження не були видані, але працівника фактично допущено до роботи [4, С. 71].

Зміни трудового законодавства підштовхують до розв'язання ситуацій, коли трудовий договір укладений, наказ про прийняття працівника на роботу виданий і повідомлено територіальний орган ДФС, але: працівник з вини роботодавця не приступив до роботи у визначений день; працівник з невідомої причини не вийшов на роботу у визначений день; працівник з поважної причини не вийшов на роботу у визначений день.

У першому випадку має місце вина роботодавця за ситуації, коли працівник у перший день вийшов на роботу, але фактично не приступив до неї через відсутність необхідних умов. Також вина роботодавця буде тоді, коли він не повідомив, несвоєчасно повідомив територіальний орган ДФС про укладення трудового договору, або допустив помилки у змісті повідомлення, у наслідок чого працівник не міг бути допущений до роботи у визначений день.

Отже, можна дійти висновку, що вказані зміни вдосконалюють захист трудових прав працівників та позитивно впливають на регулювання трудових правовідносин.

Бібліографічні посилання:

1. Андрушко А. В. Окремі аспекти укладення трудового договору. Університетські наукові записки, 2016. № 57. С. 154-163.
2. Кодекс законів про працю України від 10.12.1971 № 322-VIII. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/322-08>. (дата звернення: 11.09.2019).
3. Костюк В.Л. Процедура укладення трудового договору в умовах сьогодення: науково-теоретичний аспект. Наукові записки НаУКМА. Юридичні науки, 2015. С. 134-139.
4. Наньєва М. І. Правове регулювання укладення трудового договору за законодавством України. Держава та регіони. Серія: Право, 2018. № 3(61). С. 70-74.

Мухай Анастасія Андріївна

здобувач вищої освіти

Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ

Науковий керівник: Косяченко Ксенія Едуардівна

к.ю.н., доцент кафедри цивільно-правових дисциплін

Дніпропетровського державного університету внутрішніх справ

СПОСОБИ ПРАВОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ ПОДІЛУ МАЙНА ПОДРУЖЖЯ: ДОСВІД ЄВРОПЕЙСЬКИХ ДЕРЖАВ

В умовах подальшого формування в Україні правової системи та громадянського суспільства, які відповідали б сучасним тенденціям правового розвитку та міжнародним стандартам, сприяли б європейським інтеграційним процесам особливого значення набуває правове регулювання майнових відносин подружжя. На нинішньому етапі розвитку наша держава намагається інтегрувати в Європейський Союз у різних сферах суспільних відносин, як публічних, так і приватних, та забезпечити своїм громадянам охорону та захист їх суб'єктивних прав.

Найчастіше поділ майна відбувається внаслідок припинення шлюбу. Тому, зокрема, при доктринальному вивченні теми значущими виявились положення,

висновки, виведені О.І. Сафончик щодо правових наслідків припинення шлюбу. Вона вважала, що таке поняття як шлюб не правової природи, так як регулюється ще й етичними, моральними правилами та нормами - «шлюб – це не правовий статус, а система правовідносин» [1, с. 9].

Звідси логічно і доречно, що при розгляданні майнових відносин подружжя слід звернути увагу саме поняття на «подружжя», види шлюбів між ними: зареєстрований, фактичний, різностатевий, полігамний, моногамний, одностатевий, гостьовий тощо. Так, вважається: «Гостьовий шлюб — шлюб, оформлений у відповідних органах державної влади, за якого подружжя живе окремо і не веде спільного господарства. Подібний формат частіше зустрічається у рухомих соціальних верствах, таких як, наприклад, культурна богема. Причин, з яких чоловік чи жінка не можуть жити разом, багато: неможливість сумісного побуту, небажання розлучитись з нажитим місцем, особливості роботи, вигода і т. д.». Л. В. Липець надала своє доктринальне його визначення: «гостьовий шлюб: це встановлений рішенням суду або органом РАЦС (реєстрація органів цивільного стану) режим окремого проживання подружжя за заявою або позовом подружжя чи одного з них у разі неможливості чоловіка та/або дружини проживати спільно, але за умови частих та регулярних побачень» [2, с. 11].

Залежно від того чи іншого виду шлюбу є інший правовий статус осіб, правовідносини щодо поділу майна суб'єктів шлюбу. Л. В. Липець справедливо вивела поняття «суб'єкти шлюбних відносин», оскільки наразі, окрім законодавчо регламентованого СК України подружжя (чоловіка та жінки), суб'єктами шлюбних відносин можуть бути фактичне подружжя, одностатеві пари. Неможливо невілеювати значення міжособистих зв'язків, розбираючи лише правову природу, правові підстави поділу майна подружжя. Більш того, доречно підмічено, що «специфічність шлюбно-сімейних відносин зумовлена тим, що вони виникають не із звичайних юридичних фактів» [1, с. 20].

Отже, наведено дві підстави, обґрунтовані правовими доктринами, для вибору розширеного кола співвласників для поділу подружнього майна. Проте виникає запитання: як бути із закріпленою в актах законодавства презумпцією рівності прав співвласників на спільне майно (ч. (частина)1 ст. 355 ЦК України, ч.1 ст. 357 ЦК України) та, зокрема, подружжя на набуте ними за час шлюбу майно (ч.1 ст. 60, ст. 63 СК України). Вважається, що презумпція рівності прав на сумісне та спільне майно не може порушуватися свавільно, а лише на підставі і у порядку, що передбачений актами законодавства [3].

Підсумовуючи вищевикладене, можемо сказати, що правове регулювання поділу майна подружжя в Україні врегульоване на законодавчому рівні, але містить деякі недоліки та проблеми. Слід зазначити, що необхідно здійснити певні зміни до законодавства, що врегульовують дане питання, щоб процедура поділу майна подружжя була менш проблемною та більш ефективною для кожної із сторін.

Бібліографічні посилання:

1. Сафончик О. І. Правове регулювання припинення шлюбу в Україні : автореф. дис. на здобуття наук. ступеня канд. юрид. наук : спец. 12.00.03 «Цивільне право і цивільний процес; сімейне право; міжнародне приватне право» / О. І. Сафончик. – О., 2004. — 9-20 с.

2. Липець Л. В. Врегулювання шлюбних та подібних відносин законом та договором : автореф. дис. на здобуття наук. ступеня канд. юрид. наук : спец. 12.00.03 «Цивільне право і цивільний процес; сімейне право; міжнародне приватне право» / Л. В. Липець. – К., 2009. – 11 с.
3. Цивільний кодекс України : Кодекс України від 16.01.2003 № 435-IV // Відомості Верховної Ради України. – 2003. – № 40–44.

Олійник Ілона
здобувач вищої освіти
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ
Науковий керівник: Поклонська Оксана Юрїївна
викладач кафедри цивільно-правових дисциплін
Дніпропетровського державного університету внутрішніх справ

ПОНЯТТЯ ЗЕМЕЛЬНОГО СЕРВІТУТУ ТА ПРОБЛЕМИ ЙОГО ЗАСТОСУВАННЯ У ПРАКТИЧНІЙ ДІЯЛЬНОСТІ

Із розбудовою суспільства право земельного сервітуту набуває все більшої актуальності у суспільстві та судовій практиці. Адже, завдяки забезпеченню цього права розкривається зміст права власності, а саме правомочності власників щодо користування земельними ділянками.

Дану проблематику розглядали багато науковців, серед яких С.Алексєєва, Д.Бусуйок, В.Луць, Т. Попович, М. Галянтич, Н. Кузнєцова, Є. Мічурін, С.Шимон, В. Цюра, Е. Суханов, А. Бирюкова, Д. Ларин, Ю.Жаріков, І.Качалова, О.Кирієнко та інші вчені [6].

У правовій науці існує чимало визначень земельного сервітуту. Так, Ю.Жаріков визначає земельний сервітут як право обмеженого користування однією чи кількома ділянками, яке може встановлюватись угодою власників земельних ділянок чи рішеннями суду [2, с.117]. О. Кирієнко доходить висновку, що право земельного сервітуту – це право, об'єктом якого є конкретна обслуговуюча ділянка, а суб'єктом - власник конкретної пануючої ділянки, тобто право земельного сервітуту не є особистим правом [3, с.59]. Тобто, основною ідеєю даної позиції виступає те, що при встановленні сервітуту повинні враховуватися інтереси власника панівної земельної ділянки та власника обслуговуючої ділянки.

У свою чергу, Земельним кодексом України (далі-ЗК України), а саме ч.1 ст.98 земельним сервітутом визначено можливість обмеженого використання чужої земельної ділянки для певних цілей [1]. Тобто певною умовою використання є вигода зі сторони пануючої нерухомості. Проте, головним аспектом встановлення земельного сервітуту є добросовісне набуття цього права на основі вчинення певного правочину. Тому, важливу роль відіграє спосіб встановлення речового права, що впливає на характер та зміст правовідносин щодо реалізації речових прав.

Також, слід зазначити, що у силу природних обставин земельні ділянки не можуть бути завжди рівноцінними, тому що це впливає із місця знаходження, якості ґрунтів, наявності водоймищ та інших обставин, які впливають на розміри ділянок. А земельний сервітут допомагає усунути дані складнощі через